איכות חיים

הם חיו ועבדו בתל־אביב והיו מאוד מאושרים. לפני 12 שנה נולד בנם הראשון והם היו עוד יותר מאושרים. אבל לא לזמן ארוך. כשהילד היה בן 6 חודשים, התחילו אנשים לשאול אותם: „אתם מתכננים לגדל ילד בתל־אביב?"

בהתחלה הם אמרו פשוט: כן, למה לא בתל־אביב? אבל כשעוד חבר שאל, ועוד חברה תמהה וגם קרובי־משפחה אמרו שצריך לעבור מחוץ לעיר, התחילו להופיע הסדקים באושר המישפחתי.

אולי בכל זאת יש משהו בעניין הזה של בית מחוץ לעיר, חתיכת־דשא ובלי עשן־אוטובוסים?

ואז נולדה גם הבת, ופיתאום היה ברור שבת קטנה ועדינה לא יכולה בשום אופן לגדול בכרך הסואן והיא צריכה אוויר נקי ומרחב ואיזה בוגונביליה בחצר. ומכולת במרחק שלושה קילומטר מהבית.

אז הסתבר להם, שלכל הדברים האלה ביחד קוראים עכשיו בארץ „איכות חיים".

אז הם התחילו לדבר על איכות־חיים ולברר איזה משכנתא אפשר לקבל. נכנסו לחובות גדולים, וקנו בית במקום לגמרי פסטוראלי, בלי עשן־אוטובוסים, שקוראים לו רמת־השרון. עברו לבית, התחילו לשלם את המשכנתא, לקחו עוד הלוואה בבנק כדי לקנות מכונית שניה, כי אחת כבר לא הספיקה. בשבתות הם עררו את 2 המטרים של הגינה שמאחורי הבית ו־80 הסנטימטר שלפני הבית.

כל החברים מתל־אביב ומרמת־גן ומרעננה ומחולון באו לחנוכת־הבית שלהם, והביאו מתנות ואמרו איזה יופי של בית וכמה נחמד שרק משלושה כיוונים יש להם שכנים, ומהכיוון הרביעי יש שדה ריק.

אבל אחר־כך החברים כבר לא כל־כך באו, כי רמת־השרון זה רחוק. אבל הילדים גדלו ולפעמים שיחקו בגינה, ופעם אפילו בא בולבול קטן לגינה, והאמא לימדה את הילדים איך קוראים לציפור הזאת, כולם הרגישו שיש להם איכות־חיים.

בינתיים עברו שנים. הילדים כבר לא יושבים בגינה כי אין להם זמן. הם הולכים עם החברים שלהם לסרט, ואוכלים פיצה בפיצריה והולכים למסיבות־כיתה. באותן השנים נסתמו כבישי־הארץ והפכו סיוט לנהגים.

החברה שלי עדיין עובדת בתל־אביב, במישרד עורכי־דין. כיוון שקשה לה עם הנסיעות, איפשרו לה לעבוד רק פעמיים בשבוע אחרי־הצהריים. בשאר הימים היא תוזרת הביתה בשעה 2.00.

השבוע אכלנו ביחד ארוחת־צהריים, בתל־אביב, כמובן. היא סיפרה לי שכל בוקר היא נוסעת 40 דקות לעבודה והחזרה הביתה לוקחת לה שעה. פעמיים בשבוע היא עושה את הדרך פעמיים, ב־4 אחרי־הצהריים וב־7 בערב, כל פעם קרוב לשעה. פעם בשבוע לפחות הם נוסעים לתל־אביב לבלות או

לבקר חברים שוויתרו על איכות־חיים והמשיכו לגור בעיר האיומה הזאת.

עשינו חשבון שחברתי מבלה בכבישים, בתוך פקקי־תנועה איומים, כמעט 60 שעות בחודש. כשהזכרתי לה שזו היתה בחירה שלה לעזוב את תל־אביב לטובת איכות־החיים, היא אמרה לי שאם אזכיר את הביטוי המטומטם הזה עוד פעם היא תפסיק לדבר איתי.

TOTZERET HAARETZ

פירסומי־ענק מודיעים לעם היושב בציון כי החודש הוא יוכל לקנות, בשופרסלים ובהיפר־כולים, מוצרים מתוצרת....ישראל.

או לפני שפרצתי בצחוק אדיר, העמידו אותי על מקומי והסבירו לי שזה לא סתם מוצרים מתוצרת־הארץ, אלא מוצרים שהעטיפות שלהן כתובות בשפה האנגלית, והם בדרך־כלל נוסעים לחו"ל כדי לפאר את שם ארצנו בגולה. אבל הביפנוכו הוא בדיוק אותו ביפנוכו.

אז הלכתי לשופרסל שלי ולא קניתי משהו עברי באותיות לטיניות, וכמוני, כנראה, נהגו עוד כמה עקרות־בית בישראל. כלומר — הלכו לקניות, לא התעלפו מהגילוי של תוצרת־הארץ בישראל, והמשיכו לחיות כרגיל.

או בגללנו, הבלתי מתרגשים בקלות, הכניסו לעניין כמה יחצנים, ואלה התישבו מייד וכתבו קומוניקט לעיתונים. ככה הם כתבו לי: „...מסע קצר אל רשת השופרסל וההיפרכל, מעניק לצרכן תחושה של מסע עולמי."

וגם כתבו שהרעיון הוא של ארון אחד, עולה מארצות־הברית שהגיע הנה והביא איתו רעיונות שיווקיים מהפכנים.

חברים יקרים, אולי תפסיקו ל־ - לנו את המוח? כדאי להפנות את כל המרץ לצרכנים בחו"ל. אנחנו הרי כל הזמן קונים תוצרת־הארץ. שכחתם?

שם מקשיב לסיפור

חודשיים, בערך, אחרי שנולד הילד שם, קנתה לו אמו כמות נכבדה של מה שמכונה ספרקלטת. היא חשבה שזה יעשיר את עולמו של הרך הנולד, יספק לו גירויים וחוויות וירחיב את אופקיו.

מה רבה היתה אכזבתה כשראתה שהילד אינו יושב ליד הטייפ באוזניים פקוחות, אינו מביט בספר המצורף שלפניו ואינו יודע להפוך את הדף במקום הנכון.

קצת לפני שהתייאשה (מהילד, לא מהקלטות) הוא קיבל ספרקלטת בשם קולות מעולם החיות.

זוהי קלטת שבצידה האחד קולות של בעלי־חיים מוכרים (כלב, חתול, ציפור, פרה וכו') ובצידה השני סיפור חביב ופשוט. את הסיפור קוראת שרה דורון.

לקלטת מצורף ספר ובו הסיפור המסופר, שאותו כתבה לאה שגיב, ואת הציורים הפשוטים, הצבעוניים והברורים, צייר מוטי קידר.

שם, שהוא היום כבר בן שנה וחצי, מאוד מתלהב, מוכן לשבת ולהקשיב, ויודע, אפילו, לזהות את החיות לפי הקולות המושמעים.

הוצאת ריי־בנולד־שניב בע"מ.

יצא המרצע מן הוורד

לא מזמן הייתי במסיבת יום־הולדת של חברה. כולנו, כמובן, הבאנו מתנות. אחת הביאה ספר יפה, אחרת הביאה עציץ־פרחים גדול. שלישית קנתה קערת־סלט נהדרת. ואז נכנסה החברה הכי עשירה שלנו, זאת שכל שלושה ימים נוסעת לחו"ל, וקונה דברים יקרים מאוד (או כך לפחות היא מספרת).

כולנו היינו אחוזות סקרנות איזה מתנה היא תשלוף מתיקה. ואילו היא, בתנועות איטיות

ואלגנטיות שלפה מתיק הקרוקודיל שלה משהו עטוף, מסרה אותו לידיה של חברתי כשחיוך של ניצחון על פניה.

המתנה היתה ורד מלאכותי שניגן את המנגינה של יום־הולדת־שמח (באנגלית).

והרי החדשות

חשוב

חברת יצהר משווקת בקבוקי אקונומיקה וחומצה בתוספת פקק בטיחותי. פתיחת הבקבוק מחייבת מיומנות וכוח של מבוגר, ובכך משחררת אותו מהדאגה שמא הילד יגע בבקבוק ייפתח אותו, וחס וחלילה יקרה אסון. למה לא חשבו על זה קודם?

אוכל

ל־213 סוגי המשקאות הקלים נוסף סוג חדש. נקטר הכפר הוא תרכיז פירות אקווטיים, שצריך לערבבו במים. פחית אחת של תרכיז מספיקה ל־1.5 ליטר נקטר וכל זה ב־2.87 שקל. איחסון התרכיז אינו מצריך הקפאה או קירור. טעים.

אחרי שייבאו ארצה את פריכיות האורז בטעם קל־קר וראו שעם ישראל מוכן לאכול אותן, התחילו חברות־המזון הישראליות לייצר את הדבר הזה בעצמן. אוסם יצא עם פריכיות אורז משלו, ואחריו תלמה. יתכן שהיו יצרנים נוספים לא טעמתי אף אחת מהן, כי לא עלה בדעתי שישראל יכולה ליצר קל־קר טעים יותר מהאמריקאים.

אבל עכשיו הצטרפה חברת 778 בית־יצחק ליצרניות הפריכיות, ובגלל דעתי המצויינת על החברה הנ"ל החלטתי לשים נפשי בכפי ולתת נגיסה נוספת אחת בפריכיות. נגסתי, לעסתי, בלעתי, והגעתי למסקנה שבפרכיות בעלות טעם כזה בטח יש בריאות אדירה.

קוסמטיקה

אם עד עכשיו מרחתן את עורכן בקרם־לחות רגיל, לי יש חדשות עבורכן. הפעם זהו קרם־לחות אקטיבי ושמו בישראל הידרה + מבית רונ. היצרנים אומרים עליו שהוא עוזר לעור למלא את תיפקודו הטיבעי, כלומר לשמור על לחות לאורך זמן. 39.40 שקל לגברת.

* * *

יהודית מיכר. שאת בשמיה היינו קונים לחב־רים בחו"ל, מאחר והם היו הבשמים היחידים מתוצרת ישראל, תקופה ארוכה, התפתחה לאחרונה והחלה ליצר מוצרי טיפוח, על בסיס פלצנטה ושורש ג'ינסנג. הסידרה כוללת חלב־פנים (18.5 ש') מי־פנים (15.5) קרם־לחות (29.90) קרם־הזנה (31.90) ומסכת־יופי (29.90). הניסיונות של מוצרי היופי נערכו על נשים בבאר־שבע ונתניה. כחול־לבן אמיתי.

* * *

גם מבית חאלבין קוסמטיקה יצאה בשורה חדשה. סידרת־טיפוח חדשה המופקת מהשושן השחור. שבו יש חומר הממריץ את מחזור הדם ומזרז את תהליך חילוף העור והתחדשותו. עוד

לפני שפתחתי את הציצנצות, ולפני שמרחתי את תוכנן על פניי, ולפני שראיתי אם אני נעשית צעירה ויפה, שמתי לב לעובדה שהמוצרים מהסידרה הנקראת מי פרל (הפנינה שלי) הם מהזולים הנמצאים בשוק, קצף אמבט 9.99 ש' שמפו לשיער 9.55 ש', סבון נוזלי 6.19 ש' קרם־לחות 11.10 ש', חלב־פנים 9.84 וכו'.

החברה העשירה סיפרה לכל הנוכחות שהיא מצאה את המתנה המקורית בחנות יוקרה לונדונית ואנחנו מאוד התפעלנו.

בימים אלו ממש אפשר למצוא את הוורד המנגן בהרבה מאוד חנויות ברחבי־הארץ. חברת לרי פוס מייבאת אותם לטובת הנשים שאינן נוסעות ללונדון ואינן יכולות לקנות דברים בחנויות יוקרה.

אגב, זה עולה כאן 4.90 שקל, וסוף־סוף הבנתי למה האשה ההיא כל־כך עשירה.